

slobody v trvaní 3 rokov, pričom súd zrušil skorší rozsudok okresného súdu č. k. 4T/147/2012 z 26. septembra 2012 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

3. Sťažovateľ 25. mája 2021 podal na okresnom súde návrh na povolenie obnovy konania, ktorý okresný súd napadnutým uznesením zamietol. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „TP“) s odôvodnením, že sa stotožnil so záverom okresného súdu, že v danom prípade nie sú dôvody na povolenie obnovy konania, pričom uviedol, že námietka sťažovateľa o prítomnosti trestu je jednou z dovolacích námietok, a nie dôvodom na povolenie obnovy konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V návrhu na povolenie obnovy konania sťažovateľ uviedol, že okresný súd mal pri ukladaní trestu za skutok, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok, správne postupovať tak, že podľa § 44 TZ upustí od uloženia súhrnného trestu, keďže skoršie uloženie trestu (rozsudok okresného súdu č. k. 4T/147/2021 z 26. septembra 2012 – uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov pre prečin neoprávnenej výroby a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 TZ) je prísnejší než hroziaca trestná sadzba pre prečin krádeže.

5. Podľa sťažovateľa mal okresný súd povoliť obnovu konania a založiť dôvod na iné rozhodnutie o vine alebo dospieť k záveru, že pôvodne uložený trest je neprimerane prísny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K napadnutému rozsudku okresného súdu:

6. Z neúplnej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti napadnutému rozsudku sťažovateľ nepodal odvolanie (vzdal sa práva podať odvolanie). Z uvedeného dôvodu tak nedošlo k prieskumu napadnutého rozsudku krajským súdom a ani k naplneniu princípu subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy.

7. Na základe uvedeného ústavný súd neúplnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) v spojení s § 132 ods. 2 ZoÚS ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyčerpal (zriekol sa) všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje.

III.2. K napadnutému uzneseniu okresného súdu:

8. Z obsahu neúplnej ústavnej sťažnosti a jej príloh je zřejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom prieskumu pred krajským súdom na základe podanej sťažnosti sťažovateľa. Pre rozhodnutie ústavného súdu v danej časti je teda podstatné, že napadnuté uznesenie okresného

súdu bolo podrobené zákonnému prieskumu zo strany krajského súdu, teda bol v danom prípade dodržaný princíp subsidiarity, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 ods. 1 ZoÚS.

9. Uvedená skutočnosť tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnej sťažnosti namietaného porušenia uvedených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) ZoÚS pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K napadnutému uzneseniu krajského súdu:

10. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

11. Podstatou neúplnej ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľa, že okresný súd a krajský súd nevyhoveli jeho návrhu na povolenie obnovy konania, pričom sťažovateľ ako dôvod na povolenie obnovy konania uvádza neprimeranosť uloženého trestu napadnutým rozsudkom okresného súdu.

12. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že po oboznámení sa s obsahom spisu dospel k záveru, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku neriadil základnými zásadami pri ukladaní súhrnného trestu a správne okresný súd mal uložiť trest za trestný čin najprísnejšie trestný, čo bol v danom prípade prečin neoprávnenej výroby a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 TZ. Krajský súd ale celkom zreteľne a bez akýchkoľvek pochybností uviedol, že táto skutočnosť nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, ale dôvodom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ak by na to boli splnené zákonné podmienky.

13. Krajský súd dostatočným a ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil napadnuté uznesenie. Krajský súd správne uviedol, že námietka sťažovateľa o neprimeranosti trestu je jedným z dovolacích dôvodov, konkrétne podľa § 371 ods. 1 písm. h) TP. Sťažovateľ musel vedieť o určení výšky trestu za predmetný skutok už v čase vyhlásenia, resp. doručenia napadnutého rozsudku, a vtedy mohol uplatniť všetky námietky. Sťažovateľ však neprehliadnuteľne nevyužil ani len inštitút odvolania podľa § 306 a nasl. TP, čo v zásade ovplyvňuje jeho procesné možnosti.

14. Na základe uvedeného ústavný súd v tejto časti neúplnú ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ako zjavne neopodstatnenú.

15. Sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a predložil generálne plnomocenstvo.

16. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhoviecie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

17. Vzhľadom na uvedené dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje zrejmu bezúspešnosť uplatneného práva, a tým nesplnenie podmienok na ustanovenie advokáta (§ 37 ods. 1 ZoÚS).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2022

Peter Straka
predseda senátu